

İstiklâl Harbi'nde mağlûp olan Taşnak Partisi yeni bir hamleye mi hazırlanıyor?

TÜRKİYE'DEKİ ERMENİ LOBİSİ NEREYE KOŞUYOR? - I

Yunus ZEYREK

— Bana bak Kırkır, huftalağan kaç para?
— Üç lira.
— Bundan sonra üç misline çıkarıyorum, ama no-
mus süti ver, artık çalmayacakız.
— İmkânı yok efendim, kırtarmaz. Ben zararı çı-
karım.

1908 yılında Kalem dergisinde çıkmış bir karikatür
(1968-Hayat Tarih Mecmuası'ndan)

ABD ve Avrupa'daki Ermeni lobisi 2015 yılı-
nı tehcirin 100. Yılı anlayışıyla değerlendirmeye
hazırlanıyor. Türkiye'deki yandaşları da bu fesat
faaliyete azami derecede omuz vermeye gayret
ediyor, sudan sebeplerle fitne çıkarmaya çalışı-
yorlar. Onlara göre Türkiye'de dinî ve etnik ay-
rıcılık hatta kin ve nefret had safhaya çıkmış!
Millet ortalıkta boğazlayacak Ermeni, Rum, Ya-
hudi vs. arıyormuş!

Bu habere inanmadınız mı?

Bakın sağdan soldan derlenip toparlanan
namlı aydınlar bildiri bile yayınlamışlar. Diyorlar
ki: *"Etnik ve dini kimlikler dâhil, her türlü farklı
kimliği düşman olarak gören ve gösteren, yazar
ve aydınları 'Ermeni', 'Rum', 'Yahudi' vb. diyerek
ırkçı saldırganlığın hedefi haline getiren yayın an-
layışını tehlikeli buluyoruz."*

**İş o kadar tehlikeli bir noktaya gelmiş ki
Ermeni lobisinin en namlı kalemşoru Ali Bay-
ramoğlu hedef gösteriliyormuş! Bir "Müslüman"
kalemşor da, "Heeeyt! Ne yapıyorsunuz? O bir
Mevlevî şeyhinin torunu ve bizim Ali Abimiz!"
diyor!**

Meselenin evveliyatından başlayalım...

Ermeni meselesi nedir?

Herkesin bilmesi lâzım gelen gerçek şudur:
Müslüman Oğuzlar, Anadolu kapılarına dayandı-
ğı zaman bu topraklar Bizans İmparatorluğu'na
dâhildi. İmparator Romen Diyojen'in komuta ettiği
Bizans ordusu, Malazgirt'te, Alp Arslan'ın komu-
ta ettiği Türk ordusuna yenildi. Zamanla Anadolu
coğrafyası bir baştan bir başa Türk hâkimiyetine
geçti. Bin yıllık muhteşem Selçuklu ve Osmanlı
asırları bu coğrafyada yaşandı. Şurada burada,
şu veya bu şekilde yaşayan diğer topluluklar da
bu devletlerin himayesinde kendi kaderini ya-
şadılar. Bunlardan biri de Ermenilerdi ki onların
bu topraklarda devlet ve hâkimiyetlerinden söz
edilmemektedir. Onlar Bizans'tan Türk'e intikal
etmiş bir tebaydı. İslâm'ın adaleti ve Türk'ün san-
cağı altında yüzyıllarca refah içinde yaşadılar.

Ruslar, kendilerini Bizans'ın varisi olarak gö-
rüyor ve İstanbul'u alıp adını **Çargrad** olarak de-
ğiştirmeyi hayal ediyorlardı. Üçüncü Roma'yı ye-
niden ihya etmek isteyen Rus orduları Anadolu
kapılarına dayandığı zaman Rus Çarı Ermenileri
de yanında yer almaya davet etti. Ermeni kom-
şularımız 1828 Osmanlı-Rus Harbi'nde yediden
yetmişe silâhlanarak Rus Çarının çağrısına uy-
dular. Yüzyıllardır komşu olarak yaşadıkları İslâm
ahalinin kanını döktüler! Bu tarihten itibaren her
savaşta düşman saflarında yer aldılar: 1853 Kı-
rım Harbi, 1877-78 Doksan Üç Harbi, 1912 Bal-
kan Harbi, 1914 Birinci Dünya Savaşı ve nihayet
1918 Mondros Mütarekesi'yle **İstanbul'un işga-
li, Gaziantep ve Maraş işgalleri... Yani yakla-
şık yüz yıl açıkça bizimle savaştılar. Hepsinde
de yenildiler.**

Birinci Dünya Savaşı'nın en dar günlerinde
vatanın her tarafını isyan ateşiyle yakıp yıkan,
düşman saflarında gönüllü alaylar kurarak sa-
vaşan, casusluk yapan, yerli ahaliye akla hayale
gelmeyen zulümleri reva gören, geçitlerde ordu
ikmal kollarını basan Ermeni, devletin adeta yal-
varıp yakarmasına aldırış etmedi. Devlet de stra-
tejik yerlerde yaşayan ve rahat durmayan Ermeni

Kâzım Karabekir.

ahaliyi, 1915 yılı yazında oradan kaldırıp devletin güney bölgelerinde iskân etti. Adına **tehcir** dedikleri olay bu! Peki, devlet ne yapmalıydı? Cevabını verebilen var mı?

Hâlbuki herhangi bir devlet böyle bir durumda böyle bir unsuru topyekûn bünyesinden atardı. İki maddelik *Tehcir Kanunu* zaten geçiciydi, gidenlerin bir kısmı sonradan döndüler. Bu dönemler Mütareke döneminde de ellerinden geleni yaptılar.

Ermeniler, 1917-Rus Bolşevik **İhtilâli**'yle Doğu Anadolu'yu tahliye eden Rus ordusunun silâhlarına el koyarak bölgenin inisiyatifini ele geçirdiler. Erzincan ve doğusundaki memleketleri kan ve ateşle kasıp kavurdular. Nihayet 1920'de **Kâzım Karabekir Paşa** ordusunun önünden kaçarak kurtuldular. Mütareke istediler. Gümrü'de yapılan antlaşmayla bugünkü sınırlara imza koydular.

Yenilmiş bir kuvvetin barış görüşmelerinde konumu nedir? Yani Osmanlı Devleti, Doksan Üç Harbi'nde yenilince Yeşilköy ve Berlin'de ne yapmıştır? Birinci Dünya Savaşı sonucu Mondros'ta ne yapmıştır? Önüne konulan kahredici şartları kabul etmekten başka bir yol bulamamıştır. Mağlûbun kaderi tarih boyunca hep böyle olmuştur.

Karabekir'den mütareke isteyen Ermeni de hâliyle bu kaderi yaşamıştır. Yoksa Erivan da

işgal edilecekti! Ermeniler, bugünkü sınırlarını ve varlığını Gümrü'de attığı teslim imzasına borçlu değil mi?

Bugün Türkiye'de mektebi, hastanesi, mezarlığı, basını ve bağımsız kilisesi olan bir Ermeni vatandaş topluluğu var. Bu da Türk devletinin bir âlicenaplığıdır. Bu devlete nankörlük edilir mi?

Ermeniler önce Ruslara kandılar. Sonra İngiliz, Amerika, Fransa vs. Peki, ne kazandılar? Sadece kandırılma ve kullanılmaktan başka...

Ama görünen o ki bu halkı peşinden sürükleyenler hâlâ akıllanamamışlar.

Ermenilerin, tarihî komşuları olan İslâm ahalie reva gördükleri zulmü burada anlatamayız. Anlatsan da "kin ve nefret" pompalamakla itham edilirsin!

O günleri yaşayan Erzurumlu Hacı Faruk Efendi niçin "*Herhangi bir Müslüman Ermenilere merhamet ve himaye eder ise, Allah'ın laneti onun üzerine olsun.*" demiştir?

Haktan, adaletten, insanlıktan bahsedenler, bu söz üzerinde de düşünmelidirler.

Bu meseleyle nasıl tanıştım?

Bendeniz, bu lânetli meseleyle yüksek tahsil sıralarında tanıştım.

Mekân Erzurum olunca anlatılan bin bir trajik hikâyeyi göz ardı edemezsiniz. Derken *Kars İli ve Çevresinde Ermeni Mezalimi* adlı kitabı okuyorum. Sonra Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü öğrencileri için hazırlanmış *Eski Yazılı Tarih Metinleri* adlı kitabı karıştırıyorum. Burada **Kafkas Yollarında** adlı bir kitabın varlığından haberdar oluyorum. Sonra Erzurum'da Ulu Cami önünde sokakta sahafılık yapan bir kitapçıya rica ederek 1919 yılında basılmış olan Ahmed Refik'in *Kafkas Yollarında* adlı kitabına kavuşuyorum.

Kafkas Yollarında Hatıralar ve Tahassüsler, 1918 baharında, Alman gazetecilerle beraber Trabzon, Erzincan, Erzurum, Kars, Ardahan ve Batum'u içine alan bölgeye yapılan seyahat notlarını ihtiva etmektedir. Şahit olunan fecî manzaraları gayet edebî bir üslupla anlatan Ahmed Refik, bölgede işlenen Ermeni cinayetlerini geleceğin tarihçisine ve tabii ki insanlığın vicdanına havale ediyordu.

Fakir, bu kitabı yeni yazımızla baskıya hazırlıyor. *Kafkas Yollarında* adlı bu kitap, 1981 ve 1984'te Kültür Bakanlığı, 2001'de de Millî Eğitim Bakanlığı tarafından neşrediliyor. Fakat ne iştir medyada bu kitapla ilgili tek satır yoktur. Kim yazmış, kim neşretmiş, ne anlatmış... Adeta meçhule gömülüyor...

Münakaşa nasıl başladı?

1990'a gelince Sovyet hapishanesinin tel örgüleri dağılmaya başlıyor! Bu hapishaneden kurtulan her millet kendi cumhuriyetini ilân ediyor. Ukrayna, Litvanya, Kazakistan, Özbekistan... Tabii Güney Kafkasya'da Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan. Bu hengâmede Ermenistan, Karabağ Ermenilerini kışkırtarak orayı da Ermenistan'a katmak için silâha sarılıyor.

Karabağ'da eskiden de bir Ermeni mevcudu vardı. Ama asıl yoğunlaşma 1828 Osmanlı-Rus Harbi sonrasında. Doğu Anadolu Ermenileri, bu savaş sırasında Rus cephesinde yer alarak komşu kanı dökmüşlerdi. 1829 Edirne Barışı'yla Ruslar çekilirken binlerce Ermeni de onları takip ederek kaçmış, Ahıska, Ahılkelek ve Karabağ'a gelmişlerdi. Yani onların kahir ekseriyeti Karabağ'a "gelme" ydi. Bu sebeptendir ki, 1978'de "Karabağ'a Gelişin 150. Yılı Hatırasına" bir de anıt dikmişlerdi! 1990'lara gelince bu anıt yıkıyor ve onları misafir eden Azerilerin boğazına sarılıyorlardı. Bu fırtınada Rus subayları da tankları ve toplarıyla Ermenilerin yanında yer alıyorlardı.

İşte bu hercümerç döneminde sergilenen vahşeti kınayan "Ermeni" başlıklı bir şiir yazıyorum. Bu şiir önce Diyanet dergisinde, sonra da bir kitabımda yer alıyor. *Bu Yolda* adlı şiir kitabı, 1998 yılında Millî Eğitim Bakanlığının bir yayını olarak çıkıyor.

Ermeniler, bütün dünya ülkelerinde Türk'ün ve Türkiye'nin gırtlığına sarılmayı artık bir hayat tarzı olarak benimsedikleri gibi yerli işbirlikçileri sayesinde Türkiye'de de basın yayın trafiğinin tek karesini dahi kaçırmadan kontrol ediyorlar! Söz konusu kitap ve şiir, önce bir Ermeni sitesinde yoldaşlara duyuruluyor! Sonra takım olarak bu şiiri merccek altına alıp 2005 Şubat'ında el birliği ile her tarafa servis ediyorlar.

Almanya'dan yayın yapan *Dengê Kurdistan* sitesi ele alıyor. Bilgi Üniversitesinden Ferhat Kentel, bir yazısında bu şiiri olay hâline getiriyor ve "Ali Abi"sine devrediyor. "Mevlevî torunu Ali" Ermeni katillerinin 1828 yılından beri işledikleri cinayetleri, içtikleri kanı bir tarafa bırakarak, Karabağ katillerini kınayan bu şiirin şairini, *Yeni Şafak* gazetesindeki sütununda Taşnakçılara hedef gösteriyor.

O günlerde Orhan Pamuk orada burada Türk milletine düşmanlık tüten iftiralarını pervasızca savurmaktadır. Isparta'nın Sütçüler ilçesinin genç kaymakamı, ilçede Pamuk'un kitaplarının satışını yasaklıyor! Evrensel gazetesinin 6 Nisan 2005 tarihli manşeti şöyle çıkıyor: "*Sütçüler kaymakamları böyle yetiştiriliyor!*" Manşetin altında da şiir kitabımın kapağı ve o şiirden çekilen birkaç mısra... Ne ırkçılığım kalıyor ne şovenliğim; naçiz şahsıma sövüp sayıyor...

1992'de Ermeni Taşnakçılarının vahşeti Karabağ'ı kavururken aynı tarihlerde Sırp Çetnikleri de zavallı Müslüman Boşnakların gırtlığına sarılıyordu! Dünyanın ortasında ve göz göre göre bir halk doğranıyordu. Sağlam bir vicdana sahip olan bu kalem, onlar için de manzume yazıyor. Bu manzumeler de aynı dergi ve kitapta yer alıyor. Taşnak lobisi nedense bu manzumelere bir şey demiyor! Sırp'a ne dersin de fakat Ermeni'ye bir şey deme!

Hakkımızda yazı ve haber yazarlara gönderdiğim açıklamalara katiyen yer verilmiyor. Fakat koro elemanları çoğalmaya devam ediyor: *Roja Welat*, *Junge Welt*, *Zoryan Enstitüsü* ve bir de *Rahle* dergisinin web sitesi!

Öyle ya onlar bu konuda hayli tecrübeliler: Van, Erzurum, Erzincan ve Kars'ın binlerce mazlum köylüsü şehirlisini en vahşi usullerle, baltayla doğradılar. Yetmedi Berlin'de Talat Paşa, Roma'da Said Halim Paşa, Los Angeles, Viyana, Paris ve Londra sokaklarında o kadar diplomatın kanını içtiler. Hâlâ intikam peşinde. Şimdi de gık diyenin başına "Ali Abi" kılıcı inmeye başladı. Hem de insan hakları gibi masumane bir bahaneyle...

"Ali Abi"ye bir açıklama gönderiyoruz. Etme eyleme, sen aydın adama benziyorsun. En azından kendini öyle takdim ediyorsun. Biraz akıllı

ve insafli ol. Bizden ırkçılık sadır olmaz. Esasen bu toplumda öyle bir yapı yok. Biz o şiirde sadece insanları katleden canileri kınamışızdır. Bundan bir millete nefret sonucu çıkarılamaz.

Ne desek nafile! “Ali Abi” akli sıra 1915’in hesaplarını görmeye devam ediyor! Bir mail gönderiyor, diyor ki: “Şiiriniz birçok çalışmaya konu oluyor. İnsan Hakları Başkanlığının masasında bulunuyor.” Bu mesajı öyle bir edayla yazmış ki bize idam günümüzü beklemek düşüyor! Yani “Yargılanıyorsun!” demeye getiriyor!

Bu arada dünyanın bazı ülkelerinde muhtelif mahfillerde 1915 olayları “soykırım” olarak ele alınıyor ve Türkiye köşeye sıkıştırılıyor. “Ali Abi” ve ekibini teşkil eden malûm yazar çizer takımı, Ermeni tezlerini daha gür bir sesle dile getirmeye koyuluyor.

2007 yılının il günlerinde gazeteci Hırant Dink öldürülüyor! Herkesin şaşkınlık içinde takip ettiği hadise, “Ali Abi” ekibi için bulunmaz bir fırsat hâline getiriliyor. “Soykırım, tarihle yüzleşme, özür dileme” kampanyaları daha da hızlanıyor. Hatta bu özür dilemeyi Kars’ta bir heykele dönüştürmeye cüret ediyorlar!

Bir kitap yazıyorum

Ahmed Refik’in *Kafkas Yollarında* adlı kitabını yayımlarken 1918 yılının genel manzarasını görür gibi oluyorum. Bolşevik İhtilâli, Rusların Doğu Anadolu’dan çekilmesiyle bölgenin üzerine çullanan Ermeni azgınlığı... Kâzım Karabekir ordusunun ileri harekâtıyla Erzincan, Erzurum ve Kars’ın kara günlerine son verilmesi... Ve meş’um mütareke, Mondros... Ordumuzun Kars’ı tahliyesi... İngiliz himayesinde yeniden Ermeni zulmü...

Nihayet 1920 Kars harekâtı, Ermenilerin mütareke istemesi, Gümrü Antlaşması... Bu antlaşmanın Moskova ve Kars’ta teati ve teyidiyle bugünkü sınır...

Sadede gelecek olursak fakir, Ahıskalı bir ailenin çocuğu olması hasebiyle Ahıska Türkleri faciasını yazmaya koyuluyor.

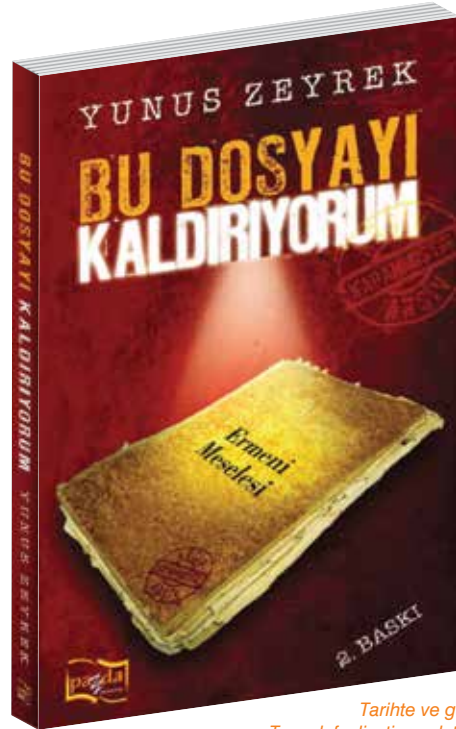
Ahıska, Osmanlı eyalet merkezi bir şehir. Artvin ve Ardahan’ın uzantısı olan bir coğrafyada yine bu bölge halkının tabii bir parçası olan insanlarla meskûn bölgenin merkezi Ahıska.

Ahıska ve çevresinin Müslüman ahalisi, zalim Stalin’in kararıyla 15 Kasım 1944 gecesi hayvan vagonlarına doldurularak Orta Asya ülkelerine sürülüyor.

Sovyet rejimi çatırdamaya başladığı bir sırada, 1989 yılında Özbekistan’da Ahıskalılar bir kıyımına maruz kaldılar. Sovyetlerin dağılması, onların da yeniden dağılmasına sebep oldu. Şimdi onlar eski Sovyet ülkelerinde darmadağın olarak hayat mücadelesi vermektedirler.

Bizim medya organlarına bakıyoruz; Ahıska ve Ahıska Türkleri hakkında tek satır yazan yok! Televizyon programlarına bakıyoruz, aynı... Bu hâl insanın vicdanını sıplatıyor.

Nedense her taraf Ermeni propagandasıyla kaynıyor. TV programları, köşe yazıları, bol bol Erivan röportajları... Bu işte bir iş var derler ya... Bu ne hâldir? Ahıska’ya giden tek gazeteci-yazar yok! Türk medyasında Ahıska faciası yok! Varsa yoksa Ermeni!

Tarihte ve günümüzde Taşnak faaliyetine ışık tutan kitap.

Bir taraftan **Ahıska Bölgesi ve Ahıska Türkleri** üzerine araştırmalar yapıyorum, yazılar yazıyorum, kitap neşrediyorum, televizyon konuşmaları yapıyor ve konferanslar veriyorum. Hatta sivil toplum alanında çırpınıyorum: Uluslararası Ahıska Türk Dernekleri Federasyonu Başkanı

olarak Strasburg-Avrupa Konseyi'nden Orta Asya ülkelerine koşuyorum. Bir sonuç alamıyorum. Nihayet bu faaliyetimi bırakıp mesaimi **Bizim Ahıska** dergisine teksif ediyorum.

Bu arada hem ilgi alanıma girmesi hem de Türkiye'nin gündeminden çıkmaması dolayısıyla Ermeni problemini ele alıyorum. Elimdeki doküman bana bu imkânı fazlasıyla veriyor. Kâh tarihe gidiyorum, kâh günümüze geliyorum, kâh *Sarı Gelin* türküsünü söylüyorum...

İçimdeki ses, artık bu mel'un dosya ortadan kalkmalıdır diyor. Bu dosya niçin ve nasıl kalkmalıdır? İşte bu sorunun cevabı etrafında kaleme alınan yazılar 376 sayfalık bir kitap hacmine ulaşıyor.

Kıyamet kopuyor!

Bu Dosyayı Kaldırıyorum adını taşıyan kitabım 2007 yılında çıktı. 2011 yılında da ikinci baskısını yaptı. Daha önceleri Kültür Bakanlığı tarafından neşredilen iki kitabım da Tahran'da Farsça yayımlandı. Ermeni ve Kürt konularında çıkan kitaplar topluma aspirin gibi yutturulurken, kendi gayretimle bastırdığım ve her biri kendi alanında ilk olan kitaplarımdan kimse bahsetmiyor!

Muhtelif şehirlerde belediye veya kaymakamlıkların davetiyle Ermeni meselesi üzerine konferanslar veriyorum.

İstanbul-Kartal Kaymakamlığı, 2012 yılı başlarında, **Bu Dosyayı Kaldırıyorum** adlı kitabımdan bir miktar satın alarak okullara dağıttı. Üst yönetimi PKK terör örgütüyle ilişkilendirilen bir öğretmen sendikasının üyeleri, şuraya buraya jurnallediler. Akıl sıra kitaptan bazı kelimeleri seçerek, avlayarak hatta uydurarak medyada akıl almaz bir karalama kampanyası başlattılar.

BirGün gazetesinin 6 Mart 2012 tarihli nüshası iri harflerle "Kindar gençliğe tavsiyeler kitabı" manşetiyle çıktı. Gazete, akıl almaz çarpıtmalarla birinci ve üçüncü sayfayı bu kitaba ve yazarına tahsis etmişti. Kitabın bilhassa "Kendisine hayat veren bütün kültür değerleri yağmalanmış, kendi tarihine yabancı hale getirilmiş, böylece adeta teslim alınmış olan Türk Gençliğine armağan ediyorum." şeklindeki ithaf cümlesi onları adeta çıldırtmış!

Aynı akşam NTV, CNN-Türk ve Kanal D ana haber bültenleri bu haberi başa alıyor hatta stüdyoya getirilen konuklarla kitabı tartışıyorlar. NTV'de Prof. Yasemin İnceoğlu, tam 20 dakika bizim insanlık suçu işlediğimizi iddia etti. Söylediklerine kendisi de inanmamış olacak ki konuşmasının sonunda, "Gerçi hukukçu değilim ama..." dedi!

Mehmet Ali Birand ana haber bülteninde Millî Eğitim Bakanını göreve çağırıyor! CNN-Türk, saat başı haberlerde ve alt yazılarda konuyu sıcak tutma gayretine giriyor. Defalarca stüdyo

konuklarıyla konuyu orasından burasından çekip uzatıyor! Hele Sedat Ergin gibi tecrübeli bir yazarın, hiç okumadığı kitabı eline almış, kelimeleri eğip bükerek zorla konuşması trajikomik bir manzaraydı.

Klişe hâline getirilen çarpıtma ifadelerle dolu, sözüm ona haber metni bütün gazete ve internet sitelerine yayılıyor!

Hâlbuki normal zekâ sahibi olan anlar ki biz bir milleti değil, o milleti felâketten felâkete sürükleyen komitecileri, katilleri kınıyoruz. Kitabımızın önsöz'ünde bu husus açıkça belirtilmiştir.

BirGün, 6 Mart 2012.

Agos tahrike yelteniyor!

Osmanlı zamanı adı Revan olan bugünkü Erivan, tarihî Azerbaycan şehridir. Safevî Türkmen devleti ile Osmanlı arasında birkaç defa el değiştirmiş sonra da Revan Hanlığına intikal etmiştir (IV. Sultan Murad'ın Revan Seferi Rûznâmesi adlı kitabımız). 1828 savaşında bu hanlığı yıkan Rus Generali Paskeviç "Erivanski" unvanını almıştır. Bu tarihten itibaren şehir Ermenileşmiş, bugüne gelmiştir. Peki, bu şehirde kaç Türk eseri ayakta? Nüfusunun ne kadarı Türk'tür? Bu şehirde Türk gazetesi var mı? Boşa uğraşmayınız! Ermenistan'daki bu şehirde böyle bir şey yok! Ama bakınız Türkiye'de Ermeni vatandaşlarımızın keyfine! Tabii ki kötü, misal olmaz; biz de bundan rahatsız değiliz. Ama bunların arasında bazıları hâlâ kin, nefret ve intikam peşindeyse ne yapacağız?

İstanbul'da çıkan Agos gazetesi, fitneye devam ediyor. Kitabımız etrafında koparılan yaygaraya bütün gücüyle katılıyor! Kartal Kaymakamı Nuh Mehmet Hamurcu'yu arayıp bir randevu kopararak aklı sıra kitabı mahkûm etme gayretine giriyor. Fakat sağlam bir mantık ve akliselim sahibi olan Kaymakam, kendisine yöneltilen sorulara gayet sağlam cevaplar verdikten sonra söz konusu kitaptan bir adedini de Agos kitaplığına

Kartal Kaymakamı Nuh Mehmet Hamurcu.

hediye ediyor. Fakat Agos, Hırant cinayetinden sonra yeni bir rüzgâr yakaladığını düşünerek ahlâk ve nezaket ölçülerini de çiğneyerek haber yazısında kitabın kapağını, Taksim mitinginde görülen "Hepiniz Ermenisiniz hepimiz piçsiniz" pankartına yapıştırarak yayımlıyor!

Agos gazetesi, aklı sıra Kartal Kaymakamını sorguya çekmeye yelteniyor. Ama Kaymakam onların zannettiği gibi zayıf bir şahsiyet değil. 9 Mart 2012 tarihli Agos'un röportaj haberinde şu sözler var:

"Kitapta Zeyrek, 'Yüz seneden beri kan ve kinle yakamıza yapışmış olan Ermeni belasıyla ilgili dosyanın gündemden çıkması gerekir' cümlesiyle başlıyor sözlerine... Uzun uğraşlar sonucu röportaj talebimizi kabul eden Kartal Kaymakamı Nuh Mehmet Hamurcu, oldukça rahat tavırlarıyla ve büyük bir gururla kitabın dağıtımında sorumluluğun sadece kendisine ait olduğunu, bu konuda Milli Eğitim'den ya da başka bir kurumdan izin almaya gerek duymadığını ifade etti. Hamurcu, devlet politikasına uygun kitapları dağıtmak konusunda her zaman göreve hazır olduğunu ifade etti. 1915'te yaşananları soykırım olarak adlandıranlara karşı mücadelesini hem şahsen hem de devlet olarak vereceğini ifade eden Hamurcu, "Nihayetinde, Ermeni Diasporası'nın Türk milletine attığı iftiralar karşısında onlar ne yapıyorsa ben de onun aksini yapmak gibi bir yükümlülük hissediyorum, hem şahsen hem de devletim adına." diyor.

Devamı var

Kars İli ve Çevresinde Ermeni Mezalimi.